

Pyšná studnička Evička

Na čistinke vedľa lesa vyvierala priezračná studnička Evička. Slniečko si v nej máčalo zlaté lúče a strapaté hviezdičky si, ako pred zrkadlom, česali strieborné vlásky. Taká v nej bola priezračná vodička! Chodili k nej radi aj zvieratká z lesa. A nielen zvieratká, ale aj vtáčiky a ľudia. Okolo studničky bolo vždy veselo.

No jedného dňa sa stalo niečo nečakané. Večer ku studničke prišli lane. Obzerali sa v studničke za svitu mesiaca a chceli sa napiť. Studnička Evička ich vyplašila: „Chodte preč! Vodičky pre vás tu niet!“ Lane sa zarmútili. Nerozumeli tomu, čo sa stalo a smutné odišli.

Príčina bola jednoduchá. Studnička Evička spyšnela. Zapáčilo sa jej ako ju všetci chválili a obdivovali. Jedného dňa si však všimla, že keď z nej zvieratká pijú vodu, zamútia ju. Bála sa o svoju krásu, preto odohnala lane. Vtedy ešte netušila, čo sa stane o niekoľko dní a týždňov.

Lane veľmi zarmútilo správanie studničky Evičky a jej tvrdé slová. Správa o tom, čo sa stalo pri studničke, sa rozšírila lesom ako blesk. Múdra sova Soňa krútila hlavou: „To nedopadne dobre. Studničku potrebujeme my, ale aj ona nás potrebuje.“

Keď studnička Evička počula tieto slová, vôbec tomu nerozumela. Potichučky premýšľala: „No na čo by som potrebovala zvieratá, ktoré mi len mútia vodu a robia mi škodu! Keby vedeli, ako dlho potom trvá, kým sa vyčistím.“

Pyšnú studničku Evičku začali všetci obchádzať. Báli sa jej hnevu. Chodievali radšej k neďalekému potôčiku Žblkáčiku.

Studnička Evička osamela - najprv sa jej to páčilo. Spievala si vo svetle mesiačika. Tešila sa, keď sa v nej odrážali slnečné lúče. Po čase však okolie studničky Evičky zarástlo trávou a náletmi. Opustená studnička začala zelenieť. A nebolo ju už ani vidieť. Už si v nej slniečko nemáčalo zlaté lúče a hviezdičky si v nej ako v zrkadle, za svitu mesiaca, nečesali strieborné vlasy. Studnička Evička už nespievala, ale každý deň plakala. Po čase oľutovala svoje správanie.

Našťastie jedného dňa boli na prechádzke žiaci s pánom učiteľom. Miška začula tichulinký hlások. Nevedela, odkiaľ prichádza. Preto deti hľadali miesto, odkiaľ hlások prichádza. Bol to plač studničky Evičky. Našli zarastenú studničku Evičku. Pamätali si ju ešte ako veľmi peknú. Preto sa rozhodli ju vyčistiť.

To bolo radosti. Studnička Evička opäť veselo spievala, slniečko si v nej máčalo zlaté lúče a hviezdičky si v nej ako v zrkadle, za svitu mesiaca, česali strieborné vlasy. Postupne sa k nej vrátili aj zvieratká. Studnička Evička ich milo privítala a všetkým sa ospravedlnila.

Odvtedy už nikoho od seba nevyhnala. Pochopila slová, ktoré jej kedysi povedala múdra sova.

Všetci potrebujeme studničku Evičku, ale studnička Evička potrebuje nás.